

Dlaczego Watykan jest stolicą katolicyzmu?

11 sierpnia 2017

Jezus nauczał w Galicji, Jerozolimie, męczeńską śmierć poniósł na Golgocie wzgórzu przy Jerozolimie, jego uczniowie tworzyli Kościół w Jerozolimie, nawracający żydów na naukę Jezusa, dlaczego więc stolicą chrześcijaństwa stał się Watykan?

Jak już wcześniej pisałem uczniowie Jezusa należący w całości do Kościoła Jerozolimskiego swoje nauki kierowali wyłącznie do środowisk żydowskich. Rozwój chrześcijaństwa poza te środowiska zawdzięczamy żydowskiemu intelektualistcie Pawłowi, którego działalności większość z uczniów nie popierała. Początkowo chrześcijaństwo rozwijało się w różnych gminach, prężnie rozwijały się gminy w Koryncie, Konstantynopolu, Antiochii, Rzym nie był niczym wyjątkowym. Dziś swój prymat Rzym opiera na słowach z ew. Mateusza „Tyś jest opoką, i na tej opoce zbuduję Kościół mój” [Mt 16, 18]. Jest to argument dość słaby, po pierwsze słowa te pojawiają się tylko w jednej ewangelii a dodatkowo Jezus obiecał swój powrót jeszcze za życia tych, co słuchali jego słów [Mt 16, 28 i Łk 31, 22]. Dlaczego miał by wyznaczać swego następcę? O tym, że słowa te odnosiły się do Jezusa a nie do Piotra pisali św. Hieronim, św.

Ambroży, Tertulian i Orygenes. Zgodnie z ich słowami do Szymona wypowiedziano słowa Tyś jest Piotr, opoką jest Jezus, zaś Szymon wierząc w Chrystusa zasłużył sobie na imię Piotra.

Co więcej nie ma żadnych dowodów na obecność Piotra w Rzymie a tym bardziej, by był on pierwszym biskupem Rzymu. Czy Paweł pisząc list do Rzymian, w którym pozdrawia wszystkich pominął by tak ważną osobę jak uczeń Jezusa? Pierwszymi biskupami czyli przywódcami chrześcijaństwa byli Jakub, brat Pański a po jego śmierci Szymon, kuzyn Jezusa, którzy rezydowali w Jerozolimie. Zapisał to historyk chrześcijaństwa z IV w. Euzebiusz. O tym, że Piotr był podporządkowany Jakubowi świadczą słowa listu do Galatów [Ga 2,12], gdzie Paweł nie tylko pokazuje podporządkowanie się Piotra Jakubowi ale wręcz zarzuca mu zachowanie nieszczerze i niestałe względem jego uczniów. Gdy nie ma osób z otoczenia Jakuba, Piotr żyje z uczniami Pawła pochodzącymi z pogaństwa, gdy się oni pojawiają odżegnuje się od nich. Czy tak zachowuje się zastępca Jezusa, Opoka?

Znamy pierwszych biskupów Rzymu. Biskup Lyonu Ireneusz II w. i wcześniej wspomniany Euzebiusz jako pierwszego biskupa Rzymu wymieniają Linusa, który był biskupem przez 10 lat, panował od ok. roku 67 i wbrew tradycji chrześcijaństwa o jego męczeńskiej śmierci, której źródła znajdujemy w IV w., zmarł w łożu. Czyżby biskup z II w. nie wiedział o tym, że biskupem Rzymu był uczeń Jezusa? Następnym biskupem był Anaklet, który umiera około roku 88 i niczym znaczącym się nie wyróżnił, gdyż historia odnotowała tylko jego imię. Kolejnym tym razem już znaczącym biskupem był Klemens, którzy rządził od roku 88 do 97. To właśnie jemu przypisuje się wizerunek Boskości Jezusa, dla uczniów Jezus był nauczycielem, a Bóg mógł być tylko jeden Bóg Abrahama, Izaaka...

O obecności Piotra w Rzymie ma świadczyć jego srebrna kapsuła z czaszką św. Piotra i grób w podziemiach Watykanu. Pierwsze wykopaliska zarządził Pius XII w roku 1939 i w latach 1942 i 1950 ogłosił odkrycie grobu pierwszego papieża. Szybko jednak

okazało się, że są to przemieszane kości dwóch mężczyzn i kobiety. Znaleziono również fragment muru z napisem odczytanym jako „tu jest Piotr”, tyle, że nie wiadomo z którego miejsca ten napis odpadł i czy na pewno chodziło o św. Piotra? Późniejsze badania ujawniły, że z kośćmi mężczyzny i kobiety zmieszane były jeszcze kości świni, koguta, osła i owcy. Dalsze badania odkryły jeszcze kości innego mężczyzny. W 1968 roku papież Paweł V ogłosił oficjalnie odnalezienie grobu św. Piotra, przy czym nie podał, że chodziło o kości inne niż te o których mówił Pius XII, ani nie podał skąd czerpał pewność, że to właśnie kości trzeciego mężczyzny są kośćmi św. Piotra.

Archeolodzy kości zwierząt tłumaczą na dwa sposoby, albo ludzie ci byli pochowani gdzieś na wsi a później ich kości przeniesiono w to miejsce, albo też są to pozostałości ofiar składanych przez pogan. Co więcej, okazuje się, że Piotr miał 2 czaszki, Jedna znajduje się w „grobie Piotra” w podziemiach Watykanu, zaś jego druga również „autentyczna” w bazylice św. Jana na Lateranie.

Okres szaleństwa z relikwiami nie takie rzeczy przynosił, nasz i czeski święty Wojciech legitymuje się aż trzema „autentycznymi” czaszkami znajdującymi się u nas w Gnieźnie, w Czechach i w Akwizgranie.

Tradycja chrześcijańska próbuje wpisać biskupstwo św. Piotra w Rzymie w okres poprzedzający Linusa, czyli na lata 33 – 67. Jak wiemy rok 33 to rok śmierci Jezusa, W tym czasie nie istniała żadna gmina chrześcijańska, również w Rzymie. Piotr nie mógł być w biskupem Rzymu przed rokiem 49, gdyż wtedy dopiero na synodzie w Jerozolimie, gdzie przebywał zgodnie z zapisem w Dziejach Apostolskich, nastąpiła decyzja o zasadach przystępowania pogan do chrześcijaństwa. List do Rzymian datowany na rok 57 nie wymienia Piotra jako jednego z tworzących gminę rzymską. List do Galatów opisuje spotkanie Piotra i Pawła, w czasie którego doszło między nimi do konfliktu. List ten datowany jest na rok 53, jak przyjmuje większość biblistów. Czyli znów Piotra nie było w Rzymie.

Paweł w Rzymie przebywał od roku 60 do 63, w tym czasie był więziony, później po zwolnieniu udał się Hiszpanii, Macedonii i Efezu by powrócić do Rzymu, gdzie w został ścięty w roku 64 lub 67. Znowu nie ma śladów bytności Piotra. Więc jeśli nawet Piotr przebywał w Rzymie, była to krótka wizyta, którą trudno określać jako sprawowanie urzędu Biskupa Rzymu, czyli pierwszego papieża. Opisana w Quo Vadis, Henryka legenda o powrocie Piotra uciekającego z Rzymu jest tylko legendą. Również tradycyjna data śmierci Piotra 23 czerwca 67 jest niewiarygodna, prześladowania za Nerona nie wykraczały poza rok 64, stąd uczeni chcący wpisać śmierć Piotra w Rzym przenoszą ją na dzień 13 października 64 roku.

Walka biskupów Rzymu o prymat była długa, bo zaczęła się od Klemensa, który w roku 95 wtrącił się do dyskusji w gminie w Koryncie o tym, jak długo jeden biskup może przewodzić gminie, gdy stwierdził iż władza biskupa pochodzi od Jezusa, stąd tylko Jezus poprzez śmierć może biskupa odwołać a równocześnie sugerował, że to on jest najwyższym Chrystusowym namiestnikiem. W roku 325 na soborze w Nicei, konflikt o prymat spowodował iż biskupi nie chcieli wpuścić biskupa Rzymu a w obradach uczestniczyli tylko jego przedstawiciele. Obradom przewodniczył cesarz Konstanty, który po koniec swych dni był wyznawcą połączonych religii solarnych Sol Invictus. W kancelariach papieskich posuwano się do fałszerstw dokumentów jak np. Donacja Konstantyna i Dekret Pseudo-Izydora, z których pierwszy stwierdzał, że papieżowi należy się niezależne państwo a drugi, że jest wszechwładnym panem całego Kościoła i wszystkich chrześcijan. Dokumenty te sfabrykowano między rokiem 845 a 852.

Te walki o prymat Rzymu nad innymi biskupami były podstawową przyczyną schizmy wschodniej i powstania prawosławia.

Autorstwo: Zawisza Niebieski

Na podstawie książki Leszka Żuka pt. „Wspólnoty chrześcijańskie – Od herezji do ortodoksji”

Źródło: Neon24.pl